

PARTEA ÎNTÂI

Cina cu Bronzino

1

Ferestrele de la Provence erau plasate prea sus ca să poți zări ceva înăuntru. Cel mai bun restaurant din oraș; de aici, vinerea și sâmbăta seara ieșeau perechi elegante pe care Jane le vedea când se întorcea de la cinematecă. Uite unde i-ar fi plăcut să cineze în seara asta. Fusese cât pe ce să-i sugereze ideea lui Bronzino, de dimineață, la telefon, dar localul era cam prea șic pentru o cină între colegi și prea scump pentru ea. Trecu prin fața cafenelei Romulus. Un negru mărunțel și bărbos pe care îl mai văzuse și înainte cerșind prin campus se întoarse spre ea:

— N-oți avea zece cenți?

Ea se opri și își scoase portofelul, mulțumită că nu avusese reflexul de a spune nu.

— De fapt, continuă mărunțelul, nu-mi trebe zece cenți, ci un dolar. Și adăugă repede: Io am nouă de cenți. Ați putea să ne dați pe ei un dolar?

Un negru masiv care stătuse retras în umbra unei uși înaintă și îi înfățișă, surâzător, palma lui lată, plină de mărunțiș. Îi lipseau mai mulți dinți. Jane scoase un dolar și îi zâmbi.

— Păstrați-vă mărunțul.

— Mulțam'!

Cei doi nu părură prea surprinși. Se îndepărtară. Jane râse, ghicind că ăsta nu era nici primul, nici ultimul dolar pe care îl obțineau astfel, în decursul serii.

Nu trebuia să-ți pierzi niciodată speranța: viața nu era decât o constantă pendulare între suișuri și coborâșuri, care, în cele din urmă, se echilibrău. Timp de șase ani, la Chicago, ea mân-case macaroane și împărțise cu alți studenți niște maghernițe de apartamente atât de prost încălzite iarna — șase luni pe an —, încât dormea cu șosete și cu căciulă de lână. Apoi, la capătul tunelului, apăruse o lumină: oferta neașteptată, stupefiantă, a Universității Devayne, deși Jane nu era nici mai deșteaptă decât alții și nici nu-și terminase teza de doctorat. Un post adevărat, cu un salariu adevărat, la cea mai bună catedră de franceză din toată țara, pe Coasta de Est, la o oră și jumătate de New York — un vis, începutul unei vieți strălucite, fericirea. Se despărțise de prietenul ei, pe care nu-l iubise niciodată cu adevărat, se mutase la Old Newport, în Connecticut, își găsise un apartament de două camere, elegant, bine încălzit, cu tavan înalt, muluri, șemineu, o podea minunată, din scânduri late, de arțar, își cumpărase un covor superb, un pat adevărat și prima canapea, apoi începuse să predea la Devayne, unde tocmai trăise cele mai rele nouă luni din viața ei, în fiecare zi tot mai singură și tot mai deprimată.

Până în urmă cu trei zile. Pare-se că nu există negativul absolut: cu cât ești mai jos, cu atât ți-e mai ușor să urci, pur și simplu dintr-un nimic. Invitația la cină pe care i-o făcuse un coleg în vârstă o umpluse de bucurie. Ce-i drept, nu era orice coleg. Foștii camarazi de la Northwestern ai lui Jane, și mai

ales Josh, ar fi fost foarte impresionați să afle că ea cina în tête-à-tête cu Norman Bronzino, un critic eminent, ale cărui cărți le citiseră toți, director al importantului Centru de Studii Europene Kramer, fondat chiar de el, și coleg cu Jane.

Ajunse în față la Perle de Bombay. Ușa de sticlă îi reflectă imaginea, de care se simți mulțumită: în corola gulerului ridicat al impermeabilului, chipul ei ascuțit — fardat cu un rimel care îi făcea ochii să pară mai mari și cu un ruj de buze trandafirii —, încadrat de pletele brune care îi cădeau frumos pe umeri, după ce fusese atent periat, avea un aer drăgălaș și dulce. Împinse ușa. Un chelner indian o primi cu o plecăciune.

— Am întâlnire cu cineva.

— Un domn înalt? Este acolo.

În sala încă goală, Bronzino alesese colțul cel mai îndepărtat de vitrina largă. Când Jane se apropie, el se ridică în picioare. Înalt și subțire ca tatăl lui Jane, părea mai tânăr, cu mustața fină și cu părul creț, șaten-deschis, tuns scurt și poate vopsit. Ca de obicei, purta o cămașă perfect călcată, papion, veston bej de tweed, cu bucăți de antilopă cusute în dreptul coatelor, și pantofi cu talpă de crep — singurul element din ținuta lui, care, în ochii lui Jane, era lipsit de eleganță. Mâna lui caldă o ținu pe a lui Jane cu o secundă mai mult decât era necesar.

— Sper că nu te-am făcut să aștepți! spuse ea, grăbită, cu glasul plin de emoție.

— Abia am sosit.

O ajută să-și scoată impermeabilul și i-l întinse chelnerului, care le dădu meniurile. Se așezară. El îi sugeră să consulte lista și își scoase din buzunarul interior al vestonului o

pereche de ochelari dreptunghiulari, care îi dădeau un aer și mai demn.

Pântecele lui Jane bolborosi. Toată după-amiaza făcuse curat prin apartament și, de la micul dejun, nu mai mâncase nimic. Chelnerul le turnă în pahare apă și cuburi de gheață dintr-o carafă. Jane bău câteva guri. Stomacul îi fu străfulgerat de o durere ascuțită. Puse jos paharul și își încrucișă picioarele, fixând meniul, fără să-l citească. O crampă bruscă aproape că-i smulse un țipăt. Asta nu era din cauza foamei. Își schimbă poziția și își încrucișă invers picioarele, palidă, îngrozitor de încordată. Bronzino, absorbit de lectură, nu observase nimic. Închise meniul, își scoase ochelarii și îi zâmbi. Chelnerul se apropie. Jane comandă, la întâmplare, primul fel de pe pagină. Era și cel mai ieftin, nici șapte dolari.

— Nu vrei un antreu? se interesă Bronzino.

— Mulțumesc. Nu prea mi-e foame.

El luă o întreagă gamă de antreuri și *scampi tandoori*¹, felul cel mai scump. Un bărbat ca el, evident, nu se uita la preț: acesta era privilegiul vârstei și al renumelui. Când Jane acceptase oferta Universității Devayne, viitorul ei salariu i se păruse mirobolant; dar, după plata impozitelor, a chiriei și a facturilor, după rambursarea creditului pentru ultimele cumpărături și a împrumutului făcut pentru a-și finanța studiile, îi mai rămânea doar atât cât să-și ducă zilele.

— Te deranjează dacă luăm un vin alb? o întreabă Bronzino. Eu îl prefer fiindcă merge cu fructele de mare.

— Pentru mine doar apă, mulțumesc.

¹ *Scampi tandoori* — langustine sau creveți mari, fripți (lb. it. în original).

El comandă un pahar de *chardonnay*. Chelnerul se îndepărta.

— Frumos colier, remarcă Bronzino.

— Mulțumesc. E din Israel.

— Ai fost în Israel?

— Nu, e un cadou.

Ea roși. Discret, Bronzino se mărgini să zâmbească și schimbă subiectul:

— Și cum a fost primul tău an petrecut printre noi?

— Cu adevărat bun. E o plăcere să le predai unor studenți atât de inteligenți. Iar biblioteca e formidabilă: am găsit un exemplar din ediția princeps a lui *Madame Bovary* și l-am împrumutat pe un an!

— Ce-i drept, suntem răsfățați.

Se auzi un ghiorăit care nu putea scăpa urechilor lui Bronzino. Pe Jane o durea burta îngrozitor. Își examinează degetele.

— Ar trebui să mă spăl pe mâini. Am fost la bibliotecă, și e un praf pe căști...

— În spate, pe dreapta, cred.

Ea se îndepărta fără grabă. Cum ajunse la toaletă, dădu buzna înăuntru și se încuie. Măruntaiele ei lichefiate se goliră brusc. Se crispă la gândul că ar putea fi auzită. Trase apa. Criza nu trecuse. Cineva intră și se instalează în cabina învecinată. Ora șase și un sfert. Probabil că Bronzino începuse să se uite la ceas. O cină pe care ea o aștepta de trei zile, ba nu, de nouă luni: prima ieșire, de când locuia la Old Newport.

Asta o și surprinsese la Devayne: absența vieții sociale. La prânz, profesorii mâncau, la repezeală, o felie de pizza, stând de vorbă despre cursurile sau despre studenții lor, dar nu

primeau musafiri la cină, din lipsă de timp sau din grija de a-și proteja viața privată. Ea nădăjduia să și-i facă prieteni pe cei doi proaspeți asistenți, angajați odată cu ea, Xavier Duportoy și Carrie Martins. Parizian de origine, Duportoy i se părea inteligent și nostim; fără îndoială că impresia nu era reciprocă, fiindcă el refuzase în două rânduri invitația de a merge la o cafea, pretextând orarul supraîncărcat. În noiembrie, când noaptea începuse să se lase de la ora cinci, ea își amintise de colacul de salvare care o putea ajuta să scape de acest apăsător sentiment de singurătate: trebuia să iasă în întâmpinarea celorlalți. O invitase la cină pe Carrie, o tânără blondă și serioasă — al cărei soț își termina în California doctoratul în fizică —, și care se plângea tot de atmosfera rece și de izolarea de la Devayne. Carrie acceptase cu atâta entuziasm, încât Jane începu să vadă viața în nuanțe mai roz. În ultima clipă, cerându-și mii de scuze, dar fără să-i propună o altă dată, Carrie o lăsase baltă pe Jane, care se scufundase într-un abis de disperare, cu vițelul ei cu carote, ce ar fi putut sătura zece persoane, și cu tava de tiramisú cu tot.

Așa că mai bine își petrecea serile de una singură, lucrând, fără riscul vreunui eveniment neprevăzut. Nici măcar nu-și putea suna prietenii din Chicago: s-ar fi putut întâmpla să aibă indecența de a se plânge în fața lor, când ei nu-și găsiseră nici un post. Jane simțea că n-are dreptul să-i spună cât de nefericită e nici măcar lui Allison, prietena ei cea mai bună. La treizeci de ani, după ce își făcuseră teza de doctorat în Litere, Allison și soțul ei, John, se apucaseră de studiat Dreptul, ca să fie siguri că-și vor găsi de lucru și că vor trăi în același oraș. Toți erau deprimati: să fi fost un fenomen propriu generației lor? Să fi fost de vină Flaubert?

La urma urmei, tatăl lui Jane avea dreptate: a preda literatura era echivalent cu a te scufunda odată cu nava. Bronzino însuși era un dinozaur. Gândul acesta îi smulse un zâmbet, pe care o durere sfâșietoare i-l șterse iute.

Femeia de alături își usca, de acum, mâinile, la jetul de aer cald și, în cele din urmă, ieși. Lui Jane i se făcu atât de rău, încât crezu că o să leșine. Palmele, fruntea, conturul buzei superioare îi erau learcă de transpirație. Se lăsă pradă durerii, gemând și mușcându-și mâna. Apoi se simți mai bine: în sfârșit, se golise. Băgă mâna după hârtie igienică, în cutia metalică, dar și aceasta se golise.

Se scotoci prin buzunare, dar nu găsi nimic: abia își luase pantalonii de la curățat. Își ridică geanta: ea, care avea întotdeauna un pachet de batiste de hârtie, de data asta nu găsi nici de leac. În poșeta cea mai elegantă, pe care o luase pentru această cină, n-avea decât un portofel, un ruj de buze și sticla de whisky cumpărată adineauri, venind spre restaurant, în caz că Bronzino ar fi intrat să bea un păhărel după cină. Sticla nu era nici măcar învelită în obișnuitul ei ambalaj de hârtie bej, la care Jane renunțase, ca să plece mai repede. Uscătorul electric nu i-ar fi fost de nici un folos; situația părea fără ieșire.

Pe Jane o podidiră lacrimile. Și le înghiți, cu gândul la mascara. Întredeschise ușa, aruncă o privire afară și exclamă de ușurare, văzând cutia metalică de deasupra chiuvetei, plină cu șervete de hârtie: era salvată. Stima ei pentru administratorul restaurantului crescuse.

Câteva mese de lângă fereastră se ocupaseră. Lipsise douăzeci de minute. Bronzino fusese deja servit cu antreurile. Nu-i puse nici o întrebare cu privire la absența ei prelungită.

— E delicios. Vrei să guști?
 — Mulțumesc. Nu mi-e foame.
 Privirea lui o stânjenea.
 — Câți ani ai?
 — Douăzeci și opt. În curând douăzeci și nouă.
 — Ce tânără! Pesemne că toți studenții s-au îndrăgostit de tine.

Ea râse, încurcată, și se felicita că alesese un taier cu pantaloni, în loc de rochia neagră, mulată pe corp.

— Sunt convins că pedagogie fără erotism nu există, reluă Bronzino. Țasta nu-i un lucru care să poată fi spus în contextul actual din Statele Unite, dar cred că nu înveți cu adevărat bine decât de la profesorii de care ești îndrăgostit.

Ea se gândi la studentul blond care o fixa, cu ochi de Bambi, trei ore pe săptămână, în clasă, într-adevăr, era studentul ei cel mai bun. Își aminti de un moment de mai demult.

— Când aveam cincisprezece ani, eram îndrăgostită de profa mea de franceză: în liceu am făcut franceza.

— Și? S-a întâmplat ceva?

— Ce?

— Cu profa.

— O, nu. Era măritată, avea doi copii.

— Nu era o Simone de Beauvoir.

Bronzino zâmbi. Ea îl văzuse întotdeauna atât de rece și de rezervat, încât nu dăduse deloc crezare zvonului cum că o studentă l-ar fi acuzat de hărțuire sexuală cu câțiva ani în urmă. Acum, nu mai era atât de sigură.

— Cum te înțelegi cu colegii? o întrebă, pe un ton mai serios, ducând la gură o bucată de plăcintă cu legume, atent feliată.

El înghițea cu demnitate și nu vorbea niciodată cu gura plină.

— Bine. Toată lumea e drăguță! Și foarte ocupată, bineînțeles. E ceva firesc la Devayne.

— Din păcate, e-adevărat. De luni de zile, voiam să iau masa cu tine și, poftim, suntem deja în aprilie. Anul a trecut atât de repede — mai ales semestrul al doilea.

El înghiți o altă îmbucătură; urmă o clipă de tăcere. Jane se întreabă dacă nu era momentul să vorbească despre cărțile lui Bronzino care îi plăcuseră, și mai ales despre *Dreptate și frumusețe*, care îi influențase munca. Dar un compliment aruncat la nimereală ar fi putut să pară o lingușeală.

— Și, cu noii asistenți, urmă Bronzino, te înțelegi bine?

— Foarte cordial, dar îi cunosc prea puțin.

— Carrie a dat licența chiar aici, cu mine. E o fată inteligentă și adorabilă. Sper să vă împrieteniiți.

— Și eu sper. Are foarte puțin timp, fiindcă se duce cât poate de des în California, unde stă soțul ei.

— Exact. Uitasem. Evident, pentru ea ar fi mai practic dacă soțul ei ar fi aici sau măcar la New York, ca prietena lui Duportoy.

— Xavier are o prietenă la New York?

— Așa am reușit să-l angajăm. Avusese și o ofertă de la Harvard, dar noi suntem mai aproape de New York.

Se înțelegea de la sine, catedra de franceză de la Devayne era mai bună decât cea de la Harvard. Jane zâmbi.

— Prietena lui e profă la New York?

— Nu, actriță.

— Actriță?!

Jane nu mai spuse nimic. Ar fi existat riscul ca Bronzino să-și închipuie că o interesa Duportoy; or, nu era cazul. Se

simțea chiar ușurată, aflând că exista un motiv real din pricina căruia Xavier n-avea niciodată vreme să bea o cafea cu ea.

Chelnerul veni să ia farfuria goală a lui Bronzino și aduse celelalte mâncăruri. Era și timpul; de foame, pe Jane aproape că o lua cu ameteală. Bronzino comandă un al doilea pahar de vin și începu să mănânce din *scampi*. Ea luă o îmbucătură mare de pui și făcu o strâmbătură. Sosul era prea condimentat. Nu putea mânca decât orezul.

— Ai găsit o locuință potrivită? o întrebă Bronzino.

— Ah, da. Am avut noroc. Primul apartament pe care l-am văzut în iulie. E într-o casă veche. A fost dragoste la prima vedere.

Își descrie, cu entuziasm crescând, apartamentul vechi, cu șemineu, podele magnifice, tavane înalte și muluri, apoi se opri brusc. Bronzino avea să creadă că încerca să-l atragă acasă la ea. Dar el o asculta, cu același zâmbet binevoitor:

— Pare a fi frumos. E într-un cartier bun?

— Pe Linden Street, la cinci minute de campus.

— Cu atât mai bine. Știi ce s-a întâmplat joia trecută?

— Da. O nebunie.

Mama unui student, aflată într-o vizită de trei zile, se pomenise în mijlocul unui schimb de focuri și încasase un glonț în coapsă, în timp ce traversa Central Square, grădina din centrul Old Newportului, la ora patru după-amiază.

— Sper că ești atentă, Jane.

— Am stat șase ani la Chicago, chiar în buricul orașului, și n-am pățit nimic niciodată. Nici măcar nu mi s-a furat portofelul, iar arme n-am văzut decât în filme.

— Poate, dar nu-i de glumă. Anul trecut, un student a fost asasinat chiar în campus. Ai face mai bine să nu ieși singură seara. Ai mașină?

— Nu. Nu-mi place să conduc. E păcat, mai ales fiindcă ador marea și, ca să mă duc acolo, îmi trebuie o mașină.

El dădu din cap.

— Da. Coasta e minunată. Mai e și un parc național foarte frumos, la o jumătate de oră distanță. Va trebui să te ducem acolo.

Să fi fost o propunere? Jane apucă paharul cu apă. Mâna stângă a lui Bronzino se apropie în același moment de paharul de vin și i-o atinse pe a ei. Pielea îi era netedă, fără un fir de păr, de o albeață aproape obscenă, degete lungi, iar pe inelar purta o verighetă fină. Își comandă un al treilea pahar. Ar fi ieșit mai ieftin cu o sticlă.

— Tot nu vrei să bei nimic?

— Nu, mulțumesc.

Ea își simți buzele și obrajii palpitând, sub privirile lui Bronzino, și își plecă ochii.

— Spune-mi: de ce Flaubert?

— Din pricina tatălui meu.

— A tatălui tău? E profesor de literatură?

— Nu, dentist. N-a înțeles niciodată ce naiba puteam să fac cu literatura. A fost furios când m-am înscris la Litere. El voia să fac Dreptul.

— Și atunci?

— Întotdeauna l-am dezamăgit. Și-ar fi dorit un băiat, ca să joace împreună baseball, duminica. A încercat să mă învețe pe mine. Dar nu prindeam nici măcar o minge. Mă făcea tâmpită, fiindcă închideam ochii atunci când mingea

venea spre mine. Cu cât țipa mai tare, cu atât îmi închideam ochii mai strâns.

Bronzino, care petrecuse, de bună seamă, o mulțime de duminici jucând baseball cu copiii lui, clătină din cap, cu un zâmbet.

În al treilea an de facultate, când stătuse la Paris, continuă Jane povestea, ea își dăduse seama că ura suburbiile verzi în care crescuse și se plictisise de moarte. Prin urmare, l-a ales pe Flaubert pentru ironia lui la adresa provinciei plicticoase, ipocrite și burgheze. Domnul Homais e tatăl ei — în carne și oase.

Norman râse.

— Nu-i ușor să fii tată: copiii sunt nemiloși. Mai exact, acum la ce lucrezi?

— La „frază viguroasă” a lui Flaubert, la concepția lui *virilă* — Jane desenă în aer ghilimelele — despre stil ca modalitate de respingere a moliciunii și a sentimentalismului: a feminismului întrucâtva.

— Interesant. Prefer corespondența lui Flaubert. Nu-mi place *Madame Bovary*: la fiecare frază, simți că Flaubert se reține. Poate că problema e că se teme de femeia din el.

Jane, care adora *Madame Bovary* și auzea acest punct de vedere pentru prima oară, clătină din cap, fără să știe ce să spună. Norman se uită la ceas.

— O să discutăm despre asta data viitoare: trebuie să plec!

— Bineînțeles. Eu am terminat.

Cele două ore trecuseră de parcă ar fi fost cinci minute. Pe Jane n-o mai durea burta. Se simțea în largul ei în prezența lui Norman; nici nu abordase subiectele pe care le

ținea de rezervă, pentru cazul în care s-ar fi așternut o tăcere stânjenitoare și prelungită.

Bronzino se întoarse spre sală și îi făcu semn chelnerului să aducă nota. Restaurantul se umpluse, fără ca ea să-și dea seama. „Doar cinci minute”, avea să spună el nu peste mult, după invitația de a bea un ultim pahar, în timp ce parca în fața casei lui Jane. Ea regreta că nu cumpărase un whisky mai bun, un Chivas ori un Glenlivet. Atenție: era însurat și superiorul său ierarhic. Din fericire, n-o atrăseseră niciodată bărbații mai în vârstă.

El își fixă privirea spre un punct din partea cealaltă a sălii. Jane întoarse capul și văzu o femeie cu părul lung, de un blond venețian; avea un profil superb. Norman comentă, cu o intonație de cunoscător:

— Frumoasă piesă.

Ea dădu aprobator din cap, puțin șocată.

— Are pe puțin un secol.

Jane se uită din nou spre celălalt capăt al sălii. Pe perete, în spatele femeii, era agățat un covor mare, în nuanțe de roșu întunecat, care dădea sălii un aer cald și intim.

— Ți plac covoarele? îl întrebă.

— Mult.

— Și mie. În septembrie, mi-am cumpărat un chilim caucazian, din secolul al nouăsprezecelea. E magnific, tot numai în nuanțe naturale de roșu și galben, splendid armonizate. N-aveam un sfanț, era o nebunie, dar n-am putut să rezist. E de ajuns să mă uit la el ca să-mi treacă toată încordarea.

— Nu-i deloc de mirare. Știai că Freud avea cabinetul plin de covoare persane?

Chelnerul durduliu puse în fața lui mica mapă de piele neagră, care ascundea nota. Norman o deschise și luă hârtia, mai înainte ca Jane să fi putut face un gest spre geantă.

— Am un coleg canadian, spuse el, căutându-și ochelarii în buzunarul interior al vestonului, care are o asemenea pasiune pentru covoare, încât doarme, mănâncă, lucrează numai pe ele. De-aia nici nu e însurat.

— De ce?

— Cum se mută o femeie la el, cum vrea să aducă, după vreo săptămână, o masă sau un pat.

Jane râse. El își puse ochelarii și începu să mormăie niște cifre.

— Patruzeci și unu de dolari și zece cenți, la care adaug cincisprezece la sută pentru serviciu, adică șase dolari cincizeci, să zicem șapte...

Ascultându-l, jenată, cum socotea cu voce tare, Jane se întrebă dacă n-ar trebui să insiste să-și plătească modesta consumație, ori era mai nimerit să tacă și să mulțumească. Protestând, ar risca să introducă o notă de ambiguitate într-o invitație pur profesională; pe lângă asta, catedra îi rambursa, fără îndoială, notele de cheltuieli. Ea încă mai șovăia, când Bronzino ridică ochii:

— Patruzeci și opt. Simplu: douăzeci și patru de fiecare.

Jane simți că-i iau foc obrazii. Se aplecă și își luă geanta. Găsi cu greu, sub sticla de whisky, portofelul și scoase cele două bancnote de douăzeci de dolari, pe care i le întinse lui Bronzino, fără să se uite la el.

— Dă-mi douăzeci. E de ajuns. Te simți bine?

— Da, de ce?

Ea se sili să zâmbească.

— Ești roșie toată. A fost bună mâncarea, dar cam sățioasă. Aerul rece o să ne facă bine.

Chelnerul așeză în fața lor două farfurioare. Bronzino se încruntă.

— N-am cerut desert.

— Cadou de la șefu'. Încercați. Foarte bun.

Jane se uită la micul bulgăraș lăptos, care plutea în sirop.

— Drăguț din partea lui, spuse Bronzino, dar sunt sătul.

Ea își puse impermeabilul, în timp ce el număra restul, după care își puse nota în portofel. Afară, îi întinse mâna.

— M-am simțit bine. O să mai facem chestia asta. Ai nevoie să te las undeva? Te avertizez că mașina mea e departe.

— Nu, e în ordine. Mă duc la bibliotecă.

El nu insistă. Nemișcată pe trotuar, îl privea cum se îndepărtează cu pași mari. Se înfioră. Aerul se răcise. Ora opt și un sfert. Avea toată seara înainte și un chef de pregătit cursuri la fel de mare ca acela de a înfuleca o duzină din bulgărașii aceia cremoși, plutind în miere. Printre studenții moțâind în fotoliile de piele de la bibliotecă sau printre ochelariștii singuratici care se refugiau la Café Romulus ca să scape de solitudinea lor, s-ar simți și mai însingurată. Merse mult pe lângă Central Square, pe partea dinspre campus, luminată mai bine decât cea dinspre parc.

— N-ai f'un bănuț?

Vocea răgușită care-i vorbi drept în ureche o făcu să sară într-o parte. Sub gluga puloverului negru, chipul cerșetorului abia dacă se vedea în întuneric.

— N-am mărunt.

Ea coborî de pe trotuar pe partea carosabilă.

— Noapte bună, totuși! Și multă sănătate!